

[Edvard Sørensen.]

Udskrivning der, hvor Bæreevnen er, nemlig gennem Indkomstskat; Ejendomsbeskatningen i Sogne- og Amtskommuner vilde gøres rimeligere, Mulighederne for personlig Skat til Amtskommunerne vilde udbygges, Skattetrykket vilde udjævnes, og der vilde for en væsentlig Part af Indkomstskatten blive ensartet Beskatning, uanset i hvilken Kommune Indkomsten erhvervedes, hvorved Indlemmelsesspørgsmaalet ikke vilde blive saa aktuelt, som det er i Dag.

Jeg vil gerne endnu en Gang anbefale de af mit Parti stillede Ændringsforslag.

Kristen Amby: Med Hensyn til mit Partis og min almindelige Indstilling over for dette Problem maa jeg henvise til de udførlige Bemærkninger, der baade ved Sagens første Behandling og ved dens Behandling i Fjor i Tinget blev fremsat fra vor Side. Jeg maa maaske blot præcisere, inden jeg gaar over til ganske kort at omtale de Ændringsforslag, vi har stillet, og de Ændringsforslag, der er stillet fra anden Side, at det, at vi ikke kan tiltræde Ministeriets Forslag, heller ikke i den ændrede Skikkelse, ikke betyder i nogen Henseende, at vi ikke er klar over, at der foreligger et Skatteproblem her i Landet, for det første angaaende Uligheden i de kommunale Skatter og for det andet angaaende det irrationelle i Forholdet mellem kommunal Skat og Statsskat.

Udviklingen har jo stort set været den, at Lovgivningsmagten vedtog Love, der paalagde Kommunerne delvis eller helt at afholde de Udgifter, der fulgte af disse Loves Vedtagelse, skønt det rationelle vel var, at naar Lovgivningen vedtog en Lov, som paalagde Borgerne Udgifter, saa blev det den Forsamling, der vedtog Loven, der gennem andre Organer maatte skaffe Pengene, det vil sige, naar Staten paalægger forhøjede Skoleudgifter f. Eks., saa bør Staten ogsaa være villig til at skaffe Penge til disse forhøjede Udgifter. Men hvad enten man nu stiller sig paa den ene eller den anden Maade til dette Princip, saa er det klart nok, at der foreligger i Dag, saadan som Udviklingen har været, et Problem; man maa afgøre: hvordan det rationelle, det rimelige Forhold bør være imellem Statsskat og kommunal Skat.

Dernæst er der ogsaa det urimelige Forhold mellem personlig Skat og Ejendomskat. Det er jo et Forhold, som Ministeriets Forslag slet ikke har taget op til Behandling. Jeg minder om, at forleden Dag under Behandlingen af Landboforslagene, hvor det

blev hævdet fra vor Side og vist ogsaa fra det ærede Venstrepartis Side, at det var urimeligt, at en Indkomst paa en 3 000 Kr., flydende af Landbrug, kunde komme til at betale en 11 000 til 12 000 Kr. i Skat, altsaa Ejendomsskatten medregnet, blev det sagt af det ærede Medlem Hr. Aage Fogh: Ja, men man maa dog være klar over Forskellen mellem Skatter og Afgifter! Det er ganske rigtigt, det bør man være, og hvis det var Tilfældet her i Landet, at de faste Skatter virkelig var faste, at det var Afgifter, der var indgaaet i Køberens Beregning, naar han købte en Ejendom, fastsat enten i Penge eller i Naturalier i Forhold til Konjunkturerne eller et eller andet Kriterium; der i en vis Henseende var fast, saa holdt det ærede Medlem Hr. Aage Foghs Argument Stik, men Forholdet her i Danmark er jo det, at de faste Skatter udskrives efter noget, der er fuldkommen irrationelt og ufast i Forhold til Ejendommenes Afkastning, idet de udskrives i Forhold til Kommunernes Behov. Den enkelte Ejendomsbesidder, endsig de samlede Ejendomsbesiddere i en Kommune, har jo kun i ringe Grad Indflydelse paa, hvor store Kommunernes Udgifter er. Man kan udmærket tænke sig, at en Kommunes Udgifter dels er blevet store paa Grund af, at Staten har paalagt Kommunen Udgifter, og dels er blevet store paa Grund af, at maaske et Flertal af dens Ejendomsbesiddere ved en eller anden Disposition har paaført den store Udgifter; i hvert Fald, hverken Ejendomsbesidderne som Helhed ej heller den enkelte kan gøre herfor. Men det Problem rører Ministeriets Forslag slet ikke ved.

Endelig er der jo et saa vigtigt Problem som Forholdet mellem direkte og indirekte Skat, som i høj Grad ogsaa gør Skatteforholdene mellem Landets Kommuner og mellem Landets Borgere i de forskellige Kommuner ulige. Den ene Købstadkommune tager en høj indirekte Skat gennem høje Priser — eller i hvert Fald højere end nødvendigt for at holde Værkerne i Gang — paa Gas og Elektricitet, andre gør det ikke.

I Erkendelse af alle disse Forhold har vi foreslaaet allerede i Fjor og gentaget det senere, at en Kommission eller et Udvalg burde nedsættes, der sagligt kunde undersøge hele Skatteproblemet med Hensyn paa de forskellige Forhold, der maa komme i Betragtning, og vi har i øvrigt sagt, at vi havde intet imod, at et saadant Udvalg, en saadan Kommission, havde en Ledetraad for sit Arbejde, den Ledetraad nemlig, at Borgere, der bor i Danmark,